

Medlemmerne kunde være paa det rene med, hvem det var, der androg, og hvor meget de androg om. Men jeg er, som sagt, tilfreds med det Forløb, som denne Erstatningssag hidtil har faaet.

I Betænkningen nævnes under Nr. 111 et Beløb, der skal anvendes til at erstatte det Tab, som en Nummerbytningskommissionær i Aalborg ved sin Uredelighed, kan man godt sige, har forvoldt forskellige værnepligtige. Jeg mener ogsaa, at det er rigtigt, at Staten giver de Folk Erstatning, som har givet ham Penge paa Haanden for at ordne deres Sager, men som senere ikke har kunnet faa dem tilbage. Jeg er taknemmelig for, at Finansudvalget har taget denne Stilling til Sagen, da jeg ogsaa har faaet Henvendelser fra et Par Mennesker fra min Egn, som har ydet ham Haandpenge i Hundrede af Kroner, men ikke set noget hverken til Nummerbytning eller Haandpenge, skønt de havde affordret ham dem, men der var ikke noget at stille op med ham. At Staten, naar den har givet ham sit Autorisationsstempel, er forpligtet til at erstatte disse Folk deres udlagte Penge, synes jeg er rimeligt, og det synes Finansudvalget altsaa ogsaa.

Finansministeren (N. Neergaard): Da jeg i Morgen er forhindret fra at være til Stede ved det høje Tings Forhandlinger, skal jeg allerede i Dag nævne et Par Ting vedrørende to Samraad, der er nævnte under mit Budget paa Tillægsbevillingslovforslaget. Det ene angaar Toldbodarbejdsmændene og blev vistnok omtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2. Valgkreds (K. M. Klausen). Derom skal jeg sige, i Overensstemmelse med hvad jeg anførte ved Konferencen med det ærede Finansudvalg, at jeg agter, som jeg flere Gange har udtalt her, at tage Spørgsmaalet om Pensioneringen af visse Arbejdere under Toldvæsenet: 5-Kilopostarbejderne, Postarbejderne paa Toldboden og andre, op til Overvejelse ved den Revision, der skal finde Sted i Henhold til Bestemmelserne i Lønningssloven af 1908, det vil sige paa det Finanslovforslag, som bliver at fremlægge for Tinget i Oktober 1914. Ved samme Lejlighed skal jeg ogsaa paany tage Spørgsmaalet om de egenlige Toldbodarbejdere op til Overvejelse. Men jeg maa udtrykkelig bemærke, at der i disse Udtalelser ikke ligger noget som helst Løfte om, hvorledes disse Overvejelser eventuelt vil falde ud. Det vil afhænge af Forhold, som jeg ikke i Øjeblikket er i Stand til at overse.

Det ærede Medlem for Københavns

2den Valgkreds (Ivar Berendsen) bragte et betydningsfuldt Spørgsmaal frem angaaende Adgangen for Embedsmænd til at faa Fortolkningsspørgsmaal vedrørende deres Lønninger i Henhold til de vedtagne Lønningsslove afgjort ved Domstolene. Som det ærede Medlem ogsaa erindrede om, er Grundlaget for den administrative Ordning af dette Forhold lagt ved den almindelige Lønningsslov af 26de Marts 1870 § 12, der bestemmer, at Fortolkningsspørgsmaalene angaaende de Lønninger, som tilkommer de Embeds- og Bestillingsmænd, der lønnes efter Lønningsslove eller i Henhold til Finansloven, forelægges Finansministeren inden nogen Anvisning af disse kan finde Sted. Ved den Afgørelse, som herefter træffes af Finansministeren, i fornødent Fald i Forbindelse med den Minister, under hvem vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand henhører, skal det have sit Forblivende for de Embeds- eller Bestillingsmænd, der herefter ansættes eller forflyttes, uden at de kan gøre Spørgsmaalet til Genstand for Domstolenes Afgørelse. Lovgrunden har her sikkert været den, at man i disse Spørgsmaal maatte anse Administrationen for mere saglig kompetent end Domstolene, det vil sige, at man maatte mene, at Administrationen var den, der bedst var i Stand til at ordne Sagen paa en med Lovgivningens Aand og Grundsætning stemmende Maade, og som ogsaa var bedst inde i de parlamentariske Forudsætninger for vedkommende Lønningsslovs Givelse.

Tænker vi paa den Lønningsslov, det her drejer sig om, nemlig den store Étatslønningsslov af 1908, vil det ses, at det, som har været Grunden for § 12 i Loven af 1870, her i ganske særlig Grad maa anses for gældende, idet som bekendt Hovedsynspunktet ved denne Lønningsslovs Tilblivelse var det, at der skulde opnaas Ensartethed i Lønningsslove for de 4 store Etater, og idet der forud for Lønningsslovforslagets Fremkomst her i Tinget gik en meget vidtløftig Forhandling mellem Repræsentanter for de forskellige Etater for at opnaa den størst mulige Egalitet i Lønningssforholdene. Der er altsaa en Række Forudsætninger, som Administrationen er bekendt med, men som ikke paa samme Maade kan være bekendt for Domstolene. Man kunde ogsaa tænke sig, at det maaske har staaet for Lovgiverne den Gang saaledes, at det kunde medføre finansielt ret farlige Konsekvenser for Statskassen, hvis en gammel, hævdunden administrativ Praksis med Hensyn til Fortolkning af Lønningsslove pludselig blev